

Motion till riksdagen 2012/13:Fö1

av **Mikael Jansson (SD)**
med anledning av prop. 2011/12:162

En ny lag om beredskapslagring av olja

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att skapa ett svenskt beredskapslager för olja i enlighet med artikel 7 i rådets direktiv 2009/119/EG.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om lagstadgade riktlinjer för ekonomiska aktörers delegering av lagringsskyldigheten.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att lagstadga framtagandet av ett prioriterings- och ransoneringsystem för petroleumprodukter.

Motivering

Sverigedemokraterna instämmer i de intentioner som propositionen ger uttryck för vad gäller behovet av ett system för att upprätthålla lager av olja i händelse av kris. Det är däremot enligt vår mening oklart om de i propositionen föreslagna åtgärderna är tillräckliga för att hantera en situation som är av den arten av lagren faktiskt kan behöva tas i bruk.

Hela konstruktionen av den aktuella lagen vilar på att enskilda marknadsaktörer ska sköta lagringen, men det är högst tvivelaktigt om den konstruktionen av regeringens förslag är tillräcklig för att säkerställa att lagren kommer att finnas gripbara på det sätt som är önskvärt i en krissituation. Det faktum att lagen öppnar för att marknadsaktörerna kan delegera sin lagring till ett lager som rent fysiskt existerar i ett annat EU-land gör att det är tveksamt om det ens kan kallas för ett beredskapslager i något meningsfullt avseende.

Svenska myndigheter har tidigare haft beredskapslager. Det föreliggande direktivet ger också möjlighet för staten att inneha sådana lager, vilket regeringen har valt att avstå från. Vi menar att det, för att garantera en hög grad av

Fel! Okänt namn på

tillgänglighet för beredskapslager av denna typ, bör vara så att Sverige utnyttjar möjligheten som anges i direktivets artikel 7 att inrätta så kallade centrala lagringsenheter.

Detta behöver naturligtvis inte utesluta att man också utnyttjar de möjligheter till lagring som finns hos kommersiella aktörer. Precis som regeringen anger så finns det en fördel i att kunna använda sig av de inarbetade logistikvägar som finns och att använda sig av den expertis och de installationer som sådana aktörer innehar. Det är dock viktigt att poängtera att denna typ av lager i sådana fall måste finnas tillgängliga i Sverige, eftersom värdet av sådana lager som finns utomlands starkt kan ifrågasättas. Ett beredskapslager som har delegerats till Malta är exempelvis knappast gripbart på det sätt som ett beredskapslager måste anses vara. Nu föreskriver direktivet uppenbarligen att medlemsstaterna är *skyldiga* att ge kommersiella aktörer rätt att delegera en del av sina lagringsskyldigheter, men det stipuleras också att medlemsstaterna har rätt att fastställa begränsningar och villkor för hur sådan delegering får gå till. Det är enligt vår mening orimligt att regeringen inte använder sig av möjligheten att i lag stipulera sådana villkor. Enligt direktivets artikel 8 punkt 1 anges flera alternativ för hur sådan delegering kan se ut. Det är vår mening att sådan delegering endast bör vara tillåten för alternativ a respektive d, dvs. antingen till den centrala lagringsenheten i Sverige (som vi har föreslagit enligt ovan) *eller* till en annan ekonomisk aktör i Sverige. I och med att punkt b och c (vilka behandlar delegering till lager utomlands) är villkorad till att endast vara tillåten i det fall medlemsstaten har gett tillstånd till det så menar vi att sådan delegering ska vara förbjuden i lag, vilket också ligger i linje med artikel 8 punkt 2 i direktivet.

Avslutningsvis stipulerar direktivet (i artikel 20 punkt 1) att medlemsstaterna är skyldiga att genomföra åtgärder för att bl.a. prioritera tilldelning av petroleumprodukter mellan olika kategorier av konsumenter – med andra ord att förbereda för införandet av ett ransoneringssystem. Såvitt känt existerar dock inget sådant ransoneringssystem. När frågan utreddes för några år sedan framkom att "[n]ågot fungerande system för drivmedelsransonering [inte finns i] Sverige idag".¹ Något sådant system förefaller heller inte ha existerat sedan 90-talets början. Energimyndigheten uttrycker i samma utredning att det finns ett behov av ett ransoneringssystem. Det är egentligen förvånande att regeringen väljer att kringgå direktivets lydelse på denna punkt i propositionen, i synnerhet när två länsstyrelser också framhåller behovet av just ett sådant ransoneringssystem. Det finns enligt vår mening ingen anledning att formulera lagtexten på något annat sätt än att det uttryckligen framgår att tillsynsmyndigheten ska ta fram ett prioriteringssystem enligt de riktlinjer som föreskrivs i direktivet, och vi yrkar att lagen ändras i enlighet med detta.

¹ SOU 2009:3, s. 124.

Fel! Okänt namn på

Stockholm den 25 september 2012

Mikael Jansson (SD)